

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ.

Εἰς τό πρόσωπον τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καί τῆς Μητρός αὐτοῦ αὐτοκρατείας Ἀγίας Ἑλένης ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τούς ἁγίους ἰσαποστόλους καί θεοστέπτους βασιλεῖς.

Τοῦτο συμβαίνει, διότι οὗτοι ἠσπάσθησαν τόν χριστιανισμόν, ἔπαυσαν τήν ἐπί τρεῖς αἰῶνας ἀπηνῆ καταδίωξιν αὐτοῦ καί ἐπέτρεψαν τήν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν αὐτοῦ ὑπό τῶν χριστιανῶν διά τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, τό 312 μ.Χ.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀγίων Τόπων, ἔχει ἔτι ἰδιαίτερον λόγον τιμῆς τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, καθ' ὅτι οὗτοι ἀνέδειξαν τούς ἄχρι τότε, λόγω τῆς εἰδωλολατρίας, ἀφανεῖς Ἀγίους Τόπους καί ἀνήγειραν τούς μεγαλοπρεπεῖς Ναούς τῆς Ἀναστάσεως εἰς Ἱεροσόλυμα καί τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ καί ἄλλους ἀνά τούς ἁγίους Τόπους.

Ἡ φρουρός τῶν Ἀγίων Τόπων τούτων, Ἀγιοταφίτικῇ Ἀδελφότης, σεμνύνεται νά ἔχη τόν μοναστηριακόν Ναόν αὐτῆς ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων τούτων ἐνδόξων βασιλέων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Ἡ ἐορτή αὐτῶν ἐωρτάσθη εἰς τόν προσκείμενον εἰς τόν Πανάγιον Τάφον ναόν αὐτῶν μετ' ἰδιαιτέρας λαμπρότητος καί τάξεως ὑπό τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, τήν Πέμπτην 21^ν Μαΐου /3^ν Ἰουνίου 2010.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ'.

Μετά τόν Ἑσπερινόν ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Πατέρες ἐκάθισαν εἰς τό ἔξωθεν τοῦ Ναοῦ τούτου ἡντρεπισμένον προαύλιον αὐτοῦ καί κατά τό εἰωθός μετέλαβον κολλύβων, οἶνου καί ἄρτου.

Τήν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς ὁ Μακαριώτατος μετά τήν χοροστασίαν εἰς τόν Ὅρθρον, προεξήρξεν ὡς λειτουργός τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων αὐτῶν ἱερέων, μελῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Μετά τήν λαμπράν καί κατανυκτικήν θ. Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἐνδεδυμένος πλήρη στολήν, συνοδευόμενος ὑπό πάντων τῶν λειτουργῶν ἱερέων, τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καί ἱερέων κατηνύθη ἐν πομπῇ ψαλλόντων πρὸς τό Πατριαρχεῖον.

Κατά τήν ἔξοδον ἀπό τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου πρὸς τό Πατριαρχεῖον ἐδίδετο εἰς πάντας ἀπό τήν ὑπεύθυνον τοῦ ἄρτοποιείου Γερόντισσαν Σεραφεῖμαν καί τόν ἱεροδιάκονον π. Παΐσιον τό παραδοσιακόν ἄρτίδιον εὐλογίας. Κατά τήν διάρκειαν τῆς δεξιώσεως ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τούς ἐορταστάς ὡς ἔπεται:

«Σέλας φαεινότατον, κομήτης ἐσπερώτατος, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν θεότητος

μετοχετευθείς, ἤχθης ἀγιάσαι λαόν καί πόλιν· και τύπον Σταυροῦ ἐν οὐρανῷ κατοπεύσας, ἤκουσας ἐκεῖθεν: «Ἐν τούτῳ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου». Ὁθεν δεξάμενος τὴν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος, ἱερεὺς τέ χρισθεὶς καὶ βασιλεὺς ἐλαίῳ, ἐστήριξας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, Ὁρθοδόξων βασιλέων πατήρ, οὗ καὶ ἡ λάρναξ ἰάσεις βρῦει. Κωνσταντῖνε ἰσαπόστολε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν», (Δόξα, Ἦχος πλ. δ').

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει σήμερον τὴν σεπτὴν μνήμην τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων θεοστéπτων καὶ ἰσαποστόλων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Ὅντως, οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη ἀνεδείχθησαν θεόστεπτοι καὶ ἰσαπόστολοι, ὅπως διακηρύσσει ὁ Συναξαριστὴς τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ διερωτώμεθα, διατί ἀπεδόθη τόσον μεγάλη καὶ ὑψίστη τιμὴ εἰς τοὺς ἁγίους τούτους Ρωμαίους Αὐτοκράτορας.

Διότι, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας, οὗτοι ἐδέχθησαν τὴν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, δηλονότι τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ μέν μακαρία Ἑλένη ἐδέχθη τὸν ἁγιασμόν ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκαρποφόρησε τῶν Χριστιανῶν ἡ χαρά καὶ τῶν Ρωμαίων ἡ δόξα, ὁ πλοῦτος καὶ ὑπέρμαχος τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, ἡ σκέπη ταπεινῶν καὶ ἀπόρων, θλίψεων ἀνόρθωσις καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἡ ἀνάρρυσις.

Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος πρῶτος ἔλαβε τό σκῆπτρον τῆς βασιλείας τῶν Χριστιανῶν, χριθεὶς οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρώπων, ἀλλὰ παρ' Αὐτοῦ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ, ἱερεὺς τέ καὶ βασιλεὺς.

Καὶ πῶς οὗτος ἐχρίσθη ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς παρὰ Θεοῦ; Ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τῆς φανερώσεως ἐν οὐρανῷ τοῦ τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς θείας φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ἐκεῖθεν λέγουσα αὐτῷ, «ἐν τούτῳ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ἀναδεικνύεται, ὡς ἄλλος Παῦλος, σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος γίνεται κῆρυξ τῆς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος γίνεται ὁ ἐδραιωτὴς τῆς προτυπώσεως τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐπὶ γῆς πολιτεύματος τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον· καὶ τοῦ πολιτεύματος τῆς καθ' ἡμᾶς (τῆς κατ' ἀνατολὰς) Ἐκκλησίας, δηλονότι τῆς Ρωμιοσύνης εἰδικώτερον.

Καὶ λέγομεν τοῦτο, διότι διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου συγκλήσεως τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῷ 325 τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τεθεμελιώται ἡ Ρωμιοσύνη. Τουτέστιν ἡ ἀσύγχυτος σύζευξις τοῦ πολιτισμικοῦ μεγέθους τοῦ ἑλληνος λόγου καὶ τοῦ σωτηριώδους εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου, τοῦ Χριστοῦ.

Χαρακτηριστικόν τοῦ πολιτεύματος τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν προκειμένῳ τῆς Ρωμιοσύνης εἶναι τό ἀποστολικόν κῆρυγμα τοῦ σοφωτάτου Παύλου, λέγοντος ὅτι «ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην», (Γαλ. 3,28). Ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθόδοξος Ρωμιοσύνη, μέ ἄλλα λόγια, ὡς τό νέον πολίτευμα τό ὑπὸ τοῦ Μεγάλου

Κωνσταντίνου θεσπισθέν, αναγνωρίζει ως πολίτας αὐτοῦ τούς πιστούς φίλους τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι μόνο.

Ἰδού ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διατί ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος σύν τῇ μητρί αὐτοῦ, ἀνακηρύσσονται θεόστεπτοι καί ἰσαπόστολοι· ἐπί πλέον δέ κατατάσσονται εἰς τήν χορείαν τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφ. 12,23).

Ἡ ἀλιευτική καί ἄδολος πίστις τοῦ Μ. Κωνσταντίνου εἰς τήν δύναμιν τοῦ τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Σταυροῦ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐπιφέρει τόν ἐγκαινισμὸν τῆς καινῆς τῆς νέας ἐν Χριστῷ ἐποχῆς.

Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ ἐποχῆς, τῆς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐγκαινισθείσης ὡς φρονήματος καί τρόπου ζωῆς, ἀντιμάχεται καί ἀντιστρατεύεται λυσσῶδῶς καί μανιῶδῶς ἡ ἐποχή τῆς παγκοσμιοποιήσεως, δηλαδή ἡ ἐποχή «τῶν κοσμοκρατόρων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου κατὰ τόν θεῖον Παῦλον» (Ἐφ. 6,12).

Χρεωστικῶς λοιπόν ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία μετὰ τῆς Γερραῶς Ἀγιοταφίτικῆς αὐτῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ εὐσεβοῦς χριστεπωνύμου αὐτῆς πληρώματος μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ ψάλλει κράζουσα: «Χαίροις, Κωνσταντῖνε πάνσοφε, Ὁρθοδοξίας πηγὴ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε, τοῖς γλυκέσι νάμασι, τήν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις, ἡ ῥίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε καρπὸς ὁ τρέφων τήν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις, τό καύχημα, τῶν Πατέρων ἔνδοξε, Χριστιανῶν, βασιλέων πρώτιστε. Χαῖρε, χαρά τῶν πιστῶν». Σύν μητρί θεόφρονι Ἑλένῃ ἰκέτευε Χριστῷ τῷ θεῷ καί παμβασιλεῖ ὑπὲρ εἰρήνης τῆς Ἀγίας Γῆς καί προστασίας τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καί ὑπὲρ πάντων τῶν τήν μνήμην σου τελούντων πιστῶς. Ἀμήν».

Μετὰ τήν δεξίωσιν εἰς τό Πατριαρχεῖον οἱ προσκυνηταί ἡσπάσθησαν τήν χεῖρα τοῦ Μακαριωτάτου, ἀκολούθως δέ οἱ Ἀγιοταφῖται Πατέρες μετέσχον εἰς τήν νηστήσιμον ἐόρτιον μοναστηριακὴν αὐτῶν τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder